

udtalte den Gang: „Tanken om et Samlingsministerium, hvori flere Partier hver Dag skal træffe Afgørelser, som de nærer modstridende Meninger om, er uigennemførlig. Et Menneske, der er spildagtigt med sig selv,“ sagde det ærede Medlem Hr. Rode med sikker Forudelse om, hvilken Situation han selv vilde komme i, „vil svaje og svinge des mere raadvild og usikker, jo større Afgørelsen er. Det samme gælder et Ministerium uden Enhed.“ Og vendt mod Venstre sagde det ærede Medlem: „Den anden Plan for et nyt Ministerium gaar ud paa, at Venstre, hvis det nuværende Folketingsflertal besejres ved Valget, alene skal danne Regering, selv om Partiet kun udgør noget over $\frac{1}{4}$ af Vælgerne og af det nye Folketings Medlemmer. Et saadant Mindretalsministerium, der ved enhver Afgørelse skal undersøge, om det kan vente Støtte, vil være uden Kraft. Naar det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen allerede nu bebuder, at et saadant Ministerium maaske straks igen vilde blive nødsaget til at udskrive nye Valg, vil Vælgerne forstaa, at Planen peger imod Opløsning og Uro i Folket, medens vi har behov for Samling og Styrke.“ Og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udtaler: „Men dertil kommer, at slaas det nuværende Folketingsflertal i Stykker, kommer vi ud i politisk Forvirring og Uro, thi intet andet Parti kan danne en Flerpartsregering, og ingen Koalition af Partier kan give den Fasthed som den nuværende.“

Ved Valget den 22. April 1918 krævede man i Sandhed fra radikal og socialdemokratisk Side, at der skulde være Klarhed, og vi fra det konservative Folkeparti Side gav dem jo før saa vidt den Gang Ret heri, som vi bebrejdede Venstre og Venstres Formand, det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, saaledes som jeg paaviste det ved Finanslovbehandlingen i Fjor, at denne Klarhed mellem vort Parti og Venstre den Gang ikke kunde skaffes til Veje. Men hvordan ligger da Stillingen i Dag? Har vi faaet denne Klarhed, som ingen med stærkere og bedre Argumenter end de ærede Medlemmer Hr. Borgbjerg og Hr. Rode har krævet? Mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Pürschel har givet Svar. Statsministeren har paa Ministeriet og Venstres Vegne givet Svar, og det ærede Medlem Hr. Jacobsen Rudme har faaet Svar. Der er altsaa saaledes skabt en overmaade god Klarhed for de to nuværende Regeringspartier. Men det ærede Medlem Hr. Rode hævder stadig, at

det er umuligt at tage Stilling til Formueskatten, det store Program fra socialdemokratisk Side. Paa Odense-Programmet, siger det ærede Medlem, kan der ikke føres Samarbejde mellem de Radikale og Socialdemokratiet, og det ærede Medlem staaer stadig, ganske modsat af, hvad han tidligere har gjort, paa, at nu skal Befolkningen vente og se, hvad der kan komme ud af det efter Valget.

Af et Referat i et radikalt Blad for i Dag ser jeg, at det ærede Medlem ved et Møde i Sønderjylland i Gaar har udtalt, at han haabede, at der skulde komme en ny Aand ind i Venstre, en Aand, som det ærede Medlem kunde forliges med. Jeg synes, man har Lov til at sige, at det er noget flygtigt noget, det ærede Medlem gaar til Valg paa. Fra Socialdemokratiets Side lyder det, som jeg har nævnt, at der skulde være Klarhed inden Valget, og Socialdemokraterne tilbyder det radikale Venstre Poster i Ministeriet, og den tidligere radikale Finansminister svarer med en fin og sart Hentydning til det ærede Medlem Hr. Rode, at der skal intet „Sammenroeri“ være mellem de Radikale og Socialdemokraterne. Men skal vi da have et rent socialdemokratisk Ministerium? Saa skriver det ærede Medlem Hr. Borgbjerg følgende: „Skulde Regeringsmagten tilfalde Socialdemokratiet alene — som det relative Flertal —, fordi der ikke kan opnaas Enighed om nogen som helst Flerpartsregering, og skulde de Radikale ikke afgive de fornødne Garantier for et positivt Reformarbejdes Fremme“ — „den eneste, der duer“ — siger det ærede Medlem — „er i Virkeligheden de personlige“ — der stilles ligefrem Krav om, at de indtræder i Ministeriet — dette, der er blevet afvist —, og saa siger det ærede Medlem videre: „da maatte, som vi har skrevet, en saadan socialdemokratisk Regering lægge sin Politik til Rette for et Opløsningsvalg, der kunde skabe den fornødne Klarhed og Fasthed“. Det, som de Radikale bebrejder Venstre, at det stillede et Opløsningsvalg i Udsigt i 1918, er der i Kraft af Forholdene nu vendt saaledes om paa, at nu i 1923 maa det ærede Medlem Hr. Borgbjerg stille et Opløsningsvalg i Udsigt Og truende lyder det tilsidst: „Opløsningen vilde jo følge umiddelbart efter den første og mindste Illoyalitet fra det radikale Rigsdagsparti eller dets Presses Side“. Det er Tonen mellem de Radikale og Socialdemokraterne, en Tone, som ikke er meget bedre i følgende lille afsluttende Citat, som fremkom, da efter den al-